

Sborový dopis 2/2015

ročník XIV

letní číslo vychází 28. června 2015

*Mějte v paměti ty, kteří vás vedli a kázali vám slovo Boží.
Myslete na to, jak dovršili svůj život a následujte je ve víře.
Ježíš Kristus je tentýž, včera, dnes i na věky.
Židům 13, 7–8*

Milé sestry a bratři,

církev a každý křesťanský sbor je kromě jiného také důležitým místem **společné paměti**. Nejsme první ani poslední, ale navazujeme na ty, kdo nás ve víře předešli a je také na nás, abychom štafetu víry předali dalším generacím.

Když se ale autor dopisu Židům zamýšlí nad duchovním odkazem těch, kdo zápasili o věrnost Pánu Bohu dávno před námi, připomene, že **jde nejen o paměť, ale zároveň také o následování ve víře**. Paměť a následování jsou pro něho jako spojené nádoby. Je rozdíl mezi společenstvím církve, které jenom vzpomíná a společenstvím církve, které žije z paměti víry. Je rozdíl mezi sborem, který je zahleděn pouze do minulosti a vzdychá nad tím, jak se všechno proměnilo k horšímu, a mezi sborem, který je vděčný za ty, kdo nás ve víře předešli, ale současně se s nadějí dívá do budoucnosti a před Boží tváří s odvahou promýšlí otázky, které jsou naléhavé dnes.

Ten rozdíl pojmenovává autor dopisu Židům přesně: Myslete na to, jak ti, kteří vás vedli a kázali vám slovo Boží, **dovršili svůj život a následujte je ve víře**. Připomínat si v těchto dnech Mistra Jana Husa i to, že Ježíš Kristus byl až do konce první a poslední autoritou jeho života, má smysl tehdy, jestliže se Husův zápas i pro nás stane inspirací a povzbuzením, abychom se v naší době a s otázkami, nad kterými se zamýšlíme dnes, my sami otvírali Kristu jako autoritě našeho života. Slovo o následování Kristovy cesty, které tak naléhavě zaslechl do svého života Mistr Jan Hus, slyšíme z evangelia se stejnou naléhavostí i my. V evangeliu nás oslovuje tentýž Ježíš Kristus, který oslovil kdysi dávno Cyrila a Metoděje, Mistra Jana Husa, Jeronýma Pražského, ale třeba také Přemysla Pittra a další a další svědky evangelické i katolické. A který oslovil i mnoho lidí, kteří se s žádnou z církevních denominací sami neztotožnili. Právě v tomto docela konkrétním smyslu, když přemýšlíme o sboru jako místu společné paměti a následování, platí, že **"Ježíš Kristus je tentýž, včera, dnes i navěky."**

V každé době zůstává pro nás slovo Ježíše Krista výzvou k pravdivému životu před Bohem i před druhými lidmi. To, co se proměňuje, jsou jenom situace, do kterých si jeho slovo milosrdenství a pravdy připomínáme. Je to stále tentýž Pán, který říká spolu s dávným prorokem Ozeášem: "Milosrdenství chci a ne oběť". A je to stále tentýž Ježíš Kristus, který říká: Pojdte ke mně všichni, kdo se namáháte a jste obtíženi břemeny, a já vám dám odpočinout. Vezměte na sebe mé jho a uchte se ode mne, neboť jsem tichý a pokorného srdce." Stejně jako tehdy nám i dnes Kristovo slovo nad mnohým jednáním staví otazníky a někdy je i potřebným protestem proti **schématům myšlení a jednání, kterým dnes tak snadno můžeme podlehnout**. Kolika tlakům jsme vystavováni... Tlak reklamy, tlak veřejného mínění, médií, zevšeobecňující a nepravdivé soudy, že všichni jsou darebáci, že každý politik je jenom prospěchář, že ti, kdo jsou vyháněni ze svých zemí a hledají u nás pomoc, nás ohrožují a musíme se jich bát... Prosme za to, aby nám v tom všem bylo světlem, pomocí a ukazatelem cesty Boží milosrdenství, jak nám je svým životem i smrtí dosvědčil Pán Ježíš Kristus. Právě v tom je třeba navazovat na ty, kdo nás dávno předešli a kázali nám slovo Boží.

V písni *Jezu, Kriste, štědrý kněže* to M. Jan Hus vyjádřil stručně a výstižně: „Ó křesťané, z bludů vstaňme, dary dobré nám poznejme, k Synu Božímu chvátejme, k té milosti“. Husovy spisy jsou pro dnešního čtenáře nesnadnou četbou. Ale pokud si na ně netroufáte, přečtěte si aspoň některé z jeho dopisů z vězení. 100 listů Mistra Jana Husi vyšlo u Laichtera v roce 1949 a svazek by měl být dostupný v každé větší knihovně.

Petr Firbas

Projekt TRIPOLIS a cesta do Marburku.

Iniciativa přišla ze dvou měst, se kterými nás spojuje část společných reformačních dějin. 10. října 2014 navštívili zástupci reformačních církví z Marburku a Curychu ústředí ČCE a seznámili nás s projektem TRIPOLIS, který je pozváním na společnou cestu našich tří měst v období velkých reformačních výročí druhé dekady 21. století. Tento projekt, jehož součástí bude řada menších projektů, by měl probíhat od roku 2015 do roku 2023.

V rámci projektu TRIPOLIS se vytvořila koordinační skupina, ve které jsou zástupci všech tří měst. Každé město má svého koordinátora a z každého města se do projektu zapojili spolupracovníci z 5 sborů. U nás jsou to sbory ve Střešovicích, na Vinohradech, sbor na Jižním Městě, sbor v Dobříši a náš sbor v Horních-Počernicích. V současné době už jsou připravovány www stránky, na kterých budou uveřejňovány společné texty, příspěvky měst a sborů a také přesný program připravovaných akcí. Měly by být dostupné na internetu už od září. Osm zástupců z Marburku a Curychu se v dubnu zúčastnilo konference k 600. výročí mučednické smrti mistra Jana Husa a v neděli někteří hosté, faráři, kázali v našich sborech.

Před námi jsou Husovské oslavy 5. a 6. července. Z obou měst se zúčastní opět osm pozvaných hostů, které budou někteří z nás doprovázet. Nejde ale jen o velká výročí, nýbrž také o řadu společných projektů, které se budou dotýkat aktuálních témat, chystají se programy společných setkání mládeže a konfirmandů, společná setkání pěveckých sborů, začíná se připravovat společný německo-český zpěvník tří reformačních měst.

11.–14. června se naše koordinační skupina sešla v Marburku a intenzivně pracovala na přípravě konkrétních projektů, které by se měly uskutečnit v časovém horizontu několika let. Z mnoha navržených bylo nakonec vybráno devět. Dva se budou týkat prázdninových setkání evangelické mládeže a pak i rodin z Německa a ze Švýcarska s mládeží a rodinami z našich sborů, která nabídl bratr farář Samuel Hejzlar v Čími, počítá se se setkáním konfirmandů v Praze, Marburku a Curychu v letech 2016–2018 a se čtyřdenním setkáním pro presbytery a církevní pracovníky v Praze s tématem „Po stopách Mistra Jana Husa“. Marburští začínají připravovat projekt, který bude věnován mezináboženskému dialogu, informacím, sdílení zkušeností, ale také možnosti několikadenního pobytu v muslimských rodinách. První setkání by mělo proběhnout v říjnu 2016 v Marburku.

Na srpen 2016 bude v Curychu připraven projekt evangelických exercicií, duchovních soustředění, při kterých bude společným jazykem angličtina. Projekt TRIPOLIS se zatím rozbíhá, ale už příští rok ukáže, nakolik bude znamenat obohacení nejenom pro naše církve, ale také pro širší necírkevní veřejnost.

Součástí našeho setkání v Marburku byla také prohlídka tohoto hesenského, do vysokého vrchu vystavěného města, jehož dějiny sahají až do 12. století. Město má i svou světici, Alžbětu Durynskou, která zde ve 13. století založila špitál a jako naše Anežka Česká zasvětila po smrti svého manžela svůj život péči o nemocné. Kostel, ve kterém byly po určitou dobu uchovávány její ostatky, a který se stal brzy po její smrti proslulým středověkým poutním místem, je nejstarším dokladem rané německé gotiky a také nejvýznačnější památkou Marburku. Už v roce 1526 uvedl hrabě Filip Hesenský do města lutherskou reformaci a na místě bývalého dominikánského kláštera založil už v roce 1527 první reformační univerzitu na světě. Na zámku, vysoko nad středověkými uličkami města, které si dodnes zachovalo jedinečný středověký půdorys, se začátkem října 1529 konal památný rozhovor mezi curyšským reformátorem Zwinglim, německým reformátorem Martinem Lutherem a štrasburským reformátorem Martinem Bucerem. Filipovi Hesenskému velmi záleželo na tom, aby se hlavní tábory reformace nepostavily proti sobě. Ve všech člancích došlo ke shodě, jenom v otázce Večeře Páně a jejího chápání setrvali Zwingli a Luther na odlišných stanoviscích. Rozdělení v otázce Večeře Páně trvalo pak až do roku 1973, kdy došlo k vzájemnému sjednocení u stolu Páně v tzv. Leuenberské konkordii. Členka jednoho z luterských sborů, paní Lürmannová, která nás pozvala na procházku Marburkem po Lutherových stopách, nás udivovala svými encyklopedickými znalostmi a osobním zaujetím a její výklad byl velkým zážitkem. S Monikou Žárskou jsme pak navštívili také marburský hřbitov a chvíli postáli u hrobu jednoho z nejpronikavějších vykladačů Nového zákona 20. století, Rudolfa Bultmanna, který byl kromě svého vyučování na univerzitě také aktivním členem univerzitního luterského sboru. Marburk je příjemné historické město, které rozhodně stojí za návštěvu.

Petr Firbas

Několik poznámek k 600. výročí upálení M. Jana Husa.

Kdybyste šli 18. října roku 1412 kolem Mostecké brány u Karlova mostu, mohli byste na jejích vratech číst Husovo odvolání k Ježíši Kristu. V Husově životě šlo tehdy už pořádně do tuhého. Na univerzitě právě zkritizoval papežskou odpustkovou bulu, která zvala do války s neapolským králem a za finanční a osobní účast slibovala odpuštění hříchů. Hus ve své řeči vyzval k tomu, že představitele, který vydává takové nařízení, netřeba poslouchat.

Nad Husem byla zosťřena klatba a v Praze byly zakázány církevní sňatky, křty a pohřby, dokud se Hus bude zdržovat ve městě. V té době ho opustil i český král Václav IV. Ale on neuhnul.

Odvolání k Ježíši Kristu, soudci nejmilostivějšímu, jak píše Hus, bylo podle tehdejšího církevního práva něčím naprosto absurdním. Církevní právníci na takové odvolání neměli kolonky. Odvolat se můžeš ke koncilu, k papeži, k nějaké dohledatelné instituci, ale odvolání k Ježíši Kristu? Takové odvolání neexistuje. Ještě na koncilu v Kostnici se za to budou Husovi církevní právníci, hodnostáři a vzdělaní teologové posmívat. Ale on si přesto bude trvat na svém. Husova pře se týká poslední autority, které jsem ve svém životě odpovědný. Dnes máme s autoritami problém, také proto, že chybí skutečné osobnosti, na kterých bychom se mohli orientovat. Autority jsou potřeba, ale i v běžných životních situacích je to tak, že přirozenou autoritou se pro mne stává někdo, u koho vidím poctivost a věrohodnost jeho jednání, ke komu mohu vzhlízet s úctou. Pro Husa byl tou největší autoritou, ke které s úctou vzhlížel, zákon Boží, který ale chápal velice živě: Zákonem Božím je celý život Ježíše Krista. Na něm má každý, kdo se na Ježíše Krista odvolává, měřit svůj vlastní život. A v tom je každý odpovědný sám za sebe, za své vlastní jednání. To je důležité i dnes. Nemohu se schovávat za žádnou instituci, která za mne něco rozhodne. Ani v církvi ne.

Někteří dodnes Husovi vyčítají, že chtěl být rozhodčím nad shromážděním mistrů teologie a představitelů církve, kteří právě v Kostnici zápasili o to, aby rozhodující slovo měl kolektivní orgán, tehdy koncil, který by mohl posoudit i papežská rozhodnutí a případně je odmítnout. Někdy se zapomíná na to, že kostnický koncil, který Husa soudil, chtěl také reformu církve. Ale Hus se ke Kristu odvolal i proti koncilu. Možná bychom mu mohli položit otázku: Mistře Jane, co to znamená, když se stále odvoláváš na Ježíše Krista? Hus by asi před námi otevřel bibli, v ní Nový zákon a v něm asi některé ze čtyř evangelií a řekl by nám: Pojdme hovořit o tom, jak to dnes vypadá a pojdme si to srovnávat se slovy toho Pána, na kterého se odvoláváme a pojdme to jeho slovy měřit. A pak by možná přinesl ještě stohy dalších knih a tam by četl odkazy na tzv. církevní otce, kteří žili dávno před ním, a říkal by, že ti a ti psali v souladu s tím, co čteme v evangeliích, nebo se tomu aspoň blížili... Hus nebyl tvrdošijný v tom smyslu, že by se s ním nedalo mluvit. Ještě z vězení píše, že je ochoten své názory opravit a změnit, jestliže mu ovšem bude z Písma slovutnými doktory a teology prokázáno, že se mýlí. K takovému rozhovoru mu ale možnost dána nebyla.

Na naší prezidentské vlajce máme ještě stále nápis: Pravda vítězí. Vlajce svobodně a nikdo zatím ten nápis nezrušil. Chybí na ní ale slovíčko „Páně“, bez kterého si Hus ani jeho následovníci vítězství pravdy nedovedli představit. Odvolání ke Kristu soudci nejmilostivějšímu bylo odvoláním k této osobní pravdě Páně, které Hus zasvětil celý svůj život. Ta pravda byla jeho potěšením, posilovala ho a zároveň před ní cítil odpovědnost, před kterou nemohl uhnout. Ne tedy Jan Hus, sociální revolucionář, jak ho líčí jinak zajímavě natočený film režiséra Otakara Vávry, ne Hus, jako jeden z největších Čechů, který se v televizní anketě ocitl na sedmém místě, daleko za Járou Cimrmanem. Spíš Hus jako člověk, který se poctivě skláněl před autoritou života Ježíše Krista a jeho slova, které se žádnou institucí sevřít a zbavit své jedinečnosti nedá a oslovuje nás dodnes. Hus, jistě také s chybami, možná i z tehdejšího hlediska s jistými nepřesnostmi ve svém myšlení, ale člověk, jehož život víry byl z jednoho kusu až do posledních důsledků. Paní profesorka Jana Nechutová, členka ekumenické Husovské komise, ve které se zástupci všech církví i naši přední historikové od 90. let zabývali hodnocením Husova odkazu, ve své přednášce o jeho významu píše: „Pochopíme-li Mistra Jana Husa takto, můžeme se na jeho příkladu učit, co je to pravé křesťanství.“

Petr Firbas

Společný víkend v Deštném

Zde otištěné fotografie byly pořízeny během společného pobytu v Deštném v Orlických horách. Prožili jsme tam v počtu dvaceti sester a bratrů z našeho sboru prodloužený květnový víkend. Jarní příroda s čerstvou zelení, rozkvétající všude kolem, byla nádherná. V pátek odpoledne jsme ještě stihli malý výlet na Šerlich s nádherným výhledem až ke Kralickému Sněžníku a pásmu Jeseníků a večer společný „buřták“. V sobotu odjela většina z nás do Nového Města nad Metují, malá skupinka zůstala v Deštném a udělala si výšlap na Velkou Deštnou. Při večerním programu jsme v rozhovoru mohli otevřít řadu otázek, na které při běžných setkáních ve sboru nebývá čas a také blíží poznávat jeden druhého.

Nedělní pobožnost měl br. Tomáš Bísek a před společným obědem v útulném prostředí „Kozího chlívku“ – jedná se o vyhlášenou restauraci toho jména – jsme ještě stihli asi dvouhodinový vycházkový okruh kolem Deštného. Společný víkend jsme trávili v pronajaté chalupě „U Brodu“, která svou kapacitou a vybavením přesně odpovídala potřebám celkem nenáročné skupiny hornopočernických evangelíků. Při takovém neformálním setkání dochází také k řadě osobních rozhovorů, za které jsme mnozí vděční.

Bylo to příjemné vybočení ze všedních dnů a rádi si v příštím roce takový společný víkend zopakujeme.

Petr a Mája Firasovi

Závod skrz kostely

(Proč je noc kostelů jen jednou do roka?)

Naši průvodkyně byla Adéla a výborně se osvědčila výběrem kostelů a trasou, stejně jako v minulých letech. Začali jsme u sv. Haštala na Starém Městě. Vlastně jsme začali ve vinárně u Svaté Anežky, kde jsme se sešli s naším kamarádem, a na šťastnou cestu vypili sklenku dobrého vína. Sv. Haštal nás zaujal zvláštní kombinací gotických kleneb v bočních prostorách a barokní konstrukcí centrální lodi. Dověděli jsme se, že chrám byl vážně zasažen požárem a dostavěn byl ve slohu, který se mezitím stal moderním. Podrobný historický výklad jsme však nevyslechli celý a vydali se k dalšímu kostelu, zasvěcenému poněkud neobvykle svatému Duchu. Tam jsme vstoupili právě, když začínal zpívat zdvojený (ale přesto nepočetný) sbor mši švýcarského skladatele Franka Martina (1890–1974) pod vedením mladého sbormistra Lukáše Prchala. Amatérské, leč čisté a zaujaté provedení tohoto moderního díla dokonale souznělo s patronem ko-stela a s žebříkem pro anděly opřeným o zeď proti kazatelně.

Evangelický kostel U Salvátora dobře známe a zdejší skvělé varhany tiše odpočívaly, tak se naše zastávka zaměřila na obchůdek Fair Trade ve vstupní hale. Dobré vztahy dělají dobrý obchod! U Magdy Jelínkové jsme za hezké věci utratili

Obchůdek Fair Trade u Salvátora

spoustu peněz a šli „o dóm dál“ ke sv. Jakubu většímu. Jeho přebohatá výzdoba je vsutku omračující, ale člověk si při oči přecházení mimoděk položí otázku: Kde je vlastně Bůh? Sólistka zpívala velebné Ave Maria a dunivé varhany rozechvívaly hrud'. Je to snad až příliš silné; venku při běhu Ungeltem se nám – opět v normálním světě – odlehčilo. I v batohu, snědli jsme totiž část svačinky. Ke spěchu nás přiměl kamarád, kterého jsme u Jakuba potkali a který nás varoval, že na Hradčanském náměstí mají kostely otevřeno jen do devíti. Adéla nás cestou zavedla do sv. Klimenta v Karlově ulici, pravoslavného chrámu, jehož výzdobě a její liturgické funkci kdysi věnovala seminární práci. Bylo otevřeno, z reproduktorů se tiše linuly staroruské chrámové zpěvy, atmosféra tvořená nádhernými ikonami a dalšími obrazy byla výrazně odlišná od barokního katolického majestátu. Spojovací chodbou se dalo

Žebřík u sv. Ducha

projít přímo do kostela Nejsvětějšího Salvátora v Klementinu, který je mezi lidmi znám jako „Halíkuv“, a snad proto tam byla velká tlačenice. Pak během přes Karlův most a Nerudovou ulicí vzhůru. Uprostřed ní jsme na moment vklouzli do nenápadného kostela Panny Marie u Kajetánů. Bývá málokdy přístupný. Jenže večer pokročil... a náš kamarád, který všude pečlivě fotil a špatně proto stačil našemu tempu, si povzdechl, že by noc kostelů měla být vícekrát do roka, abychom nemuseli takhle závodit, navíc do vrchu.

Do kostela sv. Benedikta v klášteře bosých karmelitek v rohu Hradčanského náměstí jsme dochvátali opravdu zpocení. Stálo to za to? Určitě! Viděli jsme mumii abatýše Marie Electy a na barokní poměry střízlivý interiér nevelkého kostela. Varhany jsou zřejmě modernější a krásně renovované. Bylo devět hodin a nikdo nás nevyhazoval. Po prohlídce jsme na náměstí dojedli druhou půlku zásob a popošli na kraj Nového Světa, kde otvíral bránu kostel sv. Jana Nepomuckého. Ve vchodu nás v důstojnické uniformě přivítal Míla Kloubek, vojenský kaplan. Ukázal nám polní výbavu kaplanů, která se dá složit za opasek, nebo ve středním vydání do malé torny, případně kompletní včetně mešních rouch, do většího kufru (to prý vymysleli

Němci). Jiný kaplan nám pak podrobně vyložil význam bohaté vnitřní výmalby, která je celá věnována legendám o Janu Nepomuckém.

Nabyli jsme zde opět dechu i sebevědomí, že stihneme ještě chrám sv. Karla Boromejského ve Vlašské ulici. Je to přes údolí, paradoxně zvané Janský vršek, dolů k Tržišti a nahoru Vlašskou. Zase udýchání stoupáme k bělostné stavbě. Zvenku důstojný ve své jednoduchosti, uvnitř pro-storný, skromně vybavený kostel zněl krásnou hudbou – po chvíli jsem poznal J. S. Bacha, kantátu *Lobe den Herrn*. Bohužel to byl poslední bod programu tři čtvrtě hodiny trvajícího vystoupení švédského pěveckého sboru. Aspoň pár minut úchvatného poslechu jsme dostali jako cenu útěchy v našem závodě. Cestou dolů Malou Stranou bylo jasné, že se musíme stavět v nějaké hospodě. Hned první, Booze Bar (nebo také Boží bar), nás

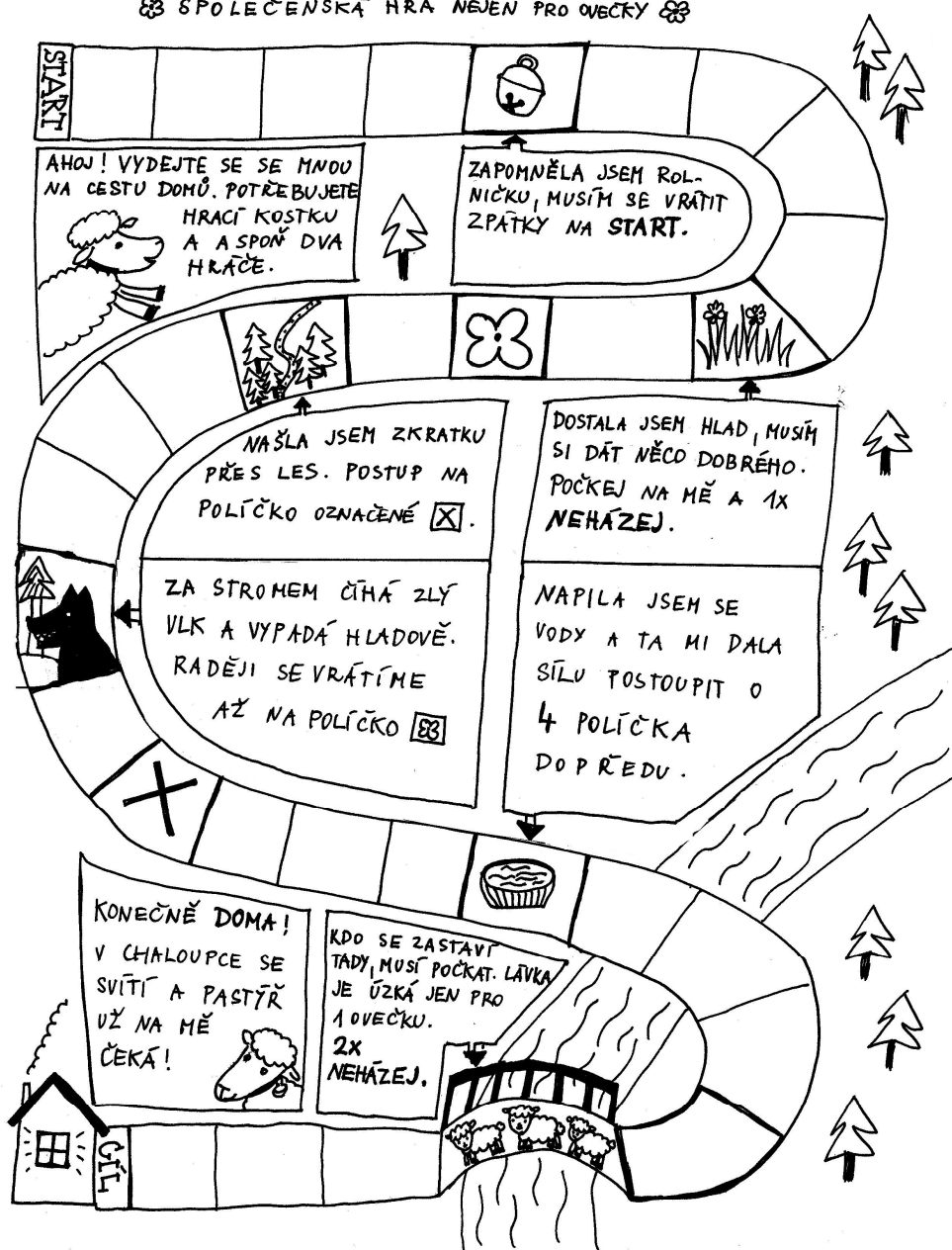
Výbava vojenského kaplana

přijala do svého rázovitého a útulného prostředí. Natočili nám poslední pivo – a zavírali. Víc nepotřebujeme, osvěžili jsme se. Neúnavná Adéla nás vedla kolem kostela Panny Marie pod řetězem, kde před chvílí zavřeli a lidé už jenom vycházeli, přes Kampu na druhý břeh Vltavy do rotundy sv. Kříže, kde již tradičně pouť po kostelích končíme. Jenže na Kampě nás zastihl hustý déšť. Schovali jsme se pod stromy, ale po chvíli se na nás déšť starými korunami prokapal a přinutil nás přeběhnout na Újezd, na zastávku tramvaje. Promočení jsme jeli rovnou domů. I když jsme rotundu vynechali, do postele jsme se plni povznášejících zážitků dostali dlouho po půlnoci. Bylo to krásné i objevné. Těšíme se na další ročník závodu skrz kostely!

Martin Hruběš

UTÍKEJ, OVEČKO!

♣ SPOLEČENSKÁ HRA NEJEN PRO OVEČKY ♣

Program sborových setkání v červenci a v srpnu 2015

neděle 5. 7.	bohoslužby v 9.30 s připomínkou 600. výročí upálení M. Jana Husa
neděle 12. 7.	bohoslužby v 9.30
neděle 19. 7.	bohoslužby v 9.30 kazatel: br. kurátor Martin Hrubeš
neděle 26. 7.	bohoslužby v 9.30
neděle 2. 8.	bohoslužby v 9.30
neděle 9. 8.	bohoslužby v 9.30 kazatel: br. farář Tomáš Bísek
neděle 16. 8.	bohoslužby v 9.30 kazatel: br. kurátor Martin Hrubeš
neděle 23. 8.	bohoslužby v 9.30
neděle 30. 8.	bohoslužby v 9.30

Během prázdnin odpadají setkání během týdne

29. 8. v 11.00 budou v našem sboru oddáni br. Jan Eliáš a ses. Libuše Kopřivová

Od 18. do 26. 7. se koná dětský sborový tábor ve Stříbrné Skalici

Od 3. do 22. 8. je br. farář Firbas na **dovolené**. 17.–22. 8. ho zastupuje farář Jiří Ort z Uhříněvsi, ostatní termíny jsou ještě v jednání. Zastupování s čísly mobilů zastupujících budou zveřejněna na [www stránkách sboru](http://www.strankach.sboru).

5. a 6. 7. probíhají v Praze **Husovské slavnosti**, které nabídnou bohatý a různorodý program. Podrobný program najdete na www.nase-reformace.cz, ale můžete si ho otevřít také na hlavní stránce našeho sborového webu.

Do všech shromáždění našeho sboru jste srdečně zváni!

Úřední hodiny kazatele: úterý 16:00–17:30, středa 9:00–11:00, pátek 9:00–11:00.

Adresa farního sboru: Třebešovská 2101/46, Praha 9 - Horní Počernice, PSČ 193 00

Bankovní spojení: č. ú. 2400484971/2010, Telefon sboru: 281 922 216

Mobil kazatele: 776 303 960, Mobil kurátora: 737 645 375, 602 160 117

[www stránky sboru: http://horni-pocernice.evangelnet.cz](http://horni-pocernice.evangelnet.cz)